Metody Obliczeniowe w Nauce i Technice Laboratorium II

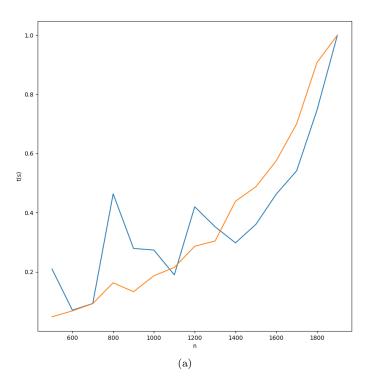
Maciej Trątnowiecki AGH, Semestr Letni, 2020

Metoda Gaussa-Jordana

W ramach rozwiązania zadania zaimplementowałem funkcję rozwiązującą układ równań liniowych metodą Gaussa-Jordana. Zastosowałem normalizację (skalowanie) wartości wierszy i częściowe poszukiwanie elementu wiodącego. Otrzymałem rozwiązanie zwracające poprawne wyniki dla testowanych losowych macierzach. Jednakże moja implementacja w pythonie nie jest równie wydajna co choćby biblioteczna funkcja z pakietu numpy. Dla macierzy o rozmiarach nxn wykonałem pomiary czasu wykonania, otrzymując następujące wyniki.

n	Czas numpy	Mój czas	Mój czas jako procent numpy
500	0.0716	2.5172	3516%
1000	0.0689	7.6921	11164%
2000	0.1845	38.7065	20979%

Różnica jest zatrważająca, nie jest to jednak dużym zaskoczeniem. Funkcje z pakietu numpy z natury są wydajniejsze od zwykłych funkcji pythonowych. Postanowiłem jednak zbadać wzrost czasu potrzebnego na wykonanie obliczeń w zależności od liczby elementów. Otrzymane wartości znormalizowałem, by móc porównać tempo wzrostu.

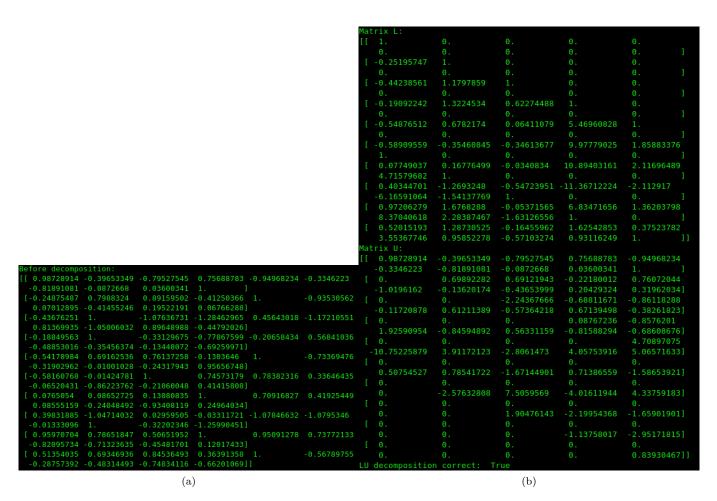

Rysunek 1: Wykres zależności czasu wykonania od rozmiaru układu.

Otrzymana zależność sugeruje, że oba algorytmy działają w porównywalnej złożoności obliczeniowej, różnią się za to zdecydowanie w czasach wykonania.

Faktoryzacja LU

Następnie przygotowałem implementację prostej faktoryzacji LU macierzy, korzystając z algorytmu Gaussa. Zastosowałem przygotowaną wcześniej normalizację macierzy i częściowe poszukiwanie elementu wiodącego. Poprawność faktoryzacji sprawdziłem mnożąc ze sobą wynikowe macierze L i U.

Rysunek 2: Przykładowy wynik działania programu.

Analiza obwodu elektrycznego

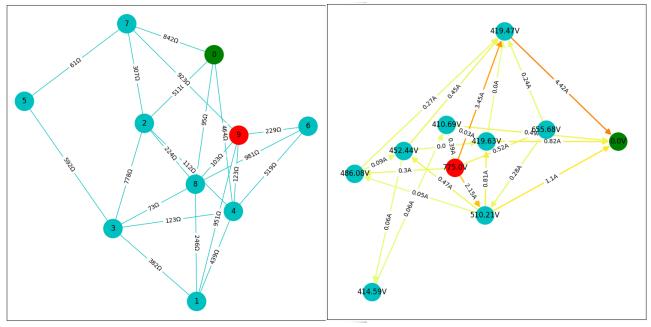
Przygotowałem program analizujący natężenie prądu przepływającego w zadanym obwodzie elektrycznym. Obwód przyjmuje jako graf ważony, nieskierowany o wagach krawędzi oznaczających ich rezystancję. Dodatkowo w grafie wyróżnione zostały dwa węzły, pomiędzy którymi przyłożono znaną siłę elektromotoryczną.

Wynikiem analizy natężeń jest ważony graf skierowany, gdzie wagami krawędzi są natężenia płynącego nimi prądu. Dodatkowo w wezłach grafu oznaczam jego napięcie względem wierzchołka źródłowego.

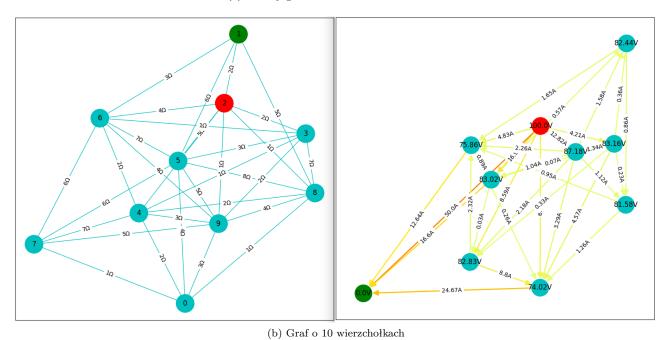
Do implementacji programu wykorzystałem bibliotekę networkx, reprezentując powyżej określone struktury jako pochodne klas nx.Graph i nx.DiGraph. Dodatkowo przygotowałem wizualizację obu grafów przy wykorzystaniu biblioteki matplotlib. W analizie natężeń wykorzystałem także funkcję numpy.linalg.solve odpowiadającą za rozwiązanie układu równań liniowych.

Zaimplementowałem także funkcję sprawdzającą poprawność uzyskanych wyników. Za poprawny uznaje się graf wynikowy, w którym suma natężeń prądów wychodzących z węzła, jest równa sumie natężeń prądów wchodzących.

Program umożliwia wczytanie układu z pliku, lub wygenerowanie losowego przykładu. Przygotowałem zbiór przykładowych układów dla celów testowych, znajdujących się w folderze graphs. Funkcja losująca umożliwia wybór typu generowanego grafu, w tym graf regularny i graf z pojedynczym mostkiem. Ze względu na wydajność funkcji generującej wizualizację, dla grafów o dużej liczbie wierzchołków (rzędu kilku tysięcy) warto ograniczyć się do sprawdzenia poprawności wyniku.

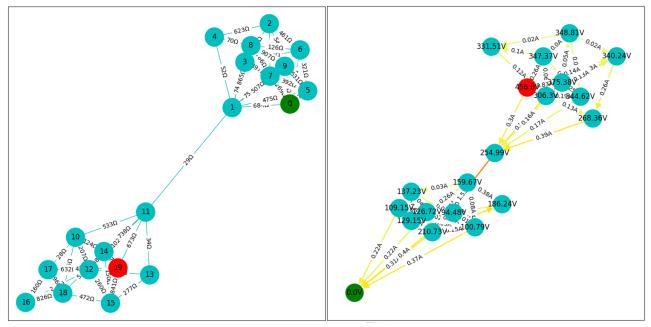

(a) Losowy graf Erdosza o 10 wierzchołkach

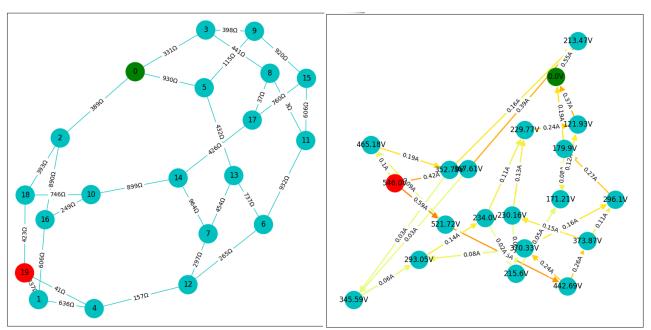

()

Rysunek 3: Przykładowy wynik działania programu.

(a) Graf o jednym mostku i 20 wierzchołkach

(b) Graf 3-regularny o 20 wierzchołkach

Rysunek 4: Przykładowy wynik działania programu.

Program zwraca poprawne wyniki dla dużo większych grafów. Czas wykonania obliczeń (bez wizualizacji) dla losowego grafu o 1000 wierzchołków wyniósł 8,6 sekund. Dla grafu Erdosza o tej samej liczbie węzłów 9,2 sekund.